

нито единъ народъ непобѣденъ и нито една столица непогазена. Само въ Лондонъ той не можа да отиде, защото му прѣчеше морето. Русия бѣ далечъ отъ него. Но къмъ Русия той имаше уважение, макаръ много пжти да бѣ побѣдилъ рускитѣ войски, които ходиха да помагатъ на австрийцитѣ и пруситѣ противъ френцитѣ.

Но защо той сега е замисленъ? Защо сърдитъ тича по своитѣ богати салони? Каква мисль гомжчи? Не му ли стига плячката, паритѣ, които бѣ събралъ отъ покоренитѣ народи, и славата, съ която цѣлото земно кълбо се пълнѣше?

Наполеонъ удари по звънеца на масата. Вратата се отвори и единъ арабинъ, вѣрниятъ прислужникъ на Наполеона, влѣзе.

— Тука ли сж генералитѣ? запита императорътъ.

— Дойдоха и чакатъ въ салона, отговори ординарецътъ.

— Кажете имъ да влѣзатъ.

Петъ души генерали, въ блѣскаво облѣкло, влѣзоха въ стаята при Наполеона и се поклониха дълбоко. Императорътъ се ржува съ всички и ги покани да седнатъ.

— Знаете ли какво? продума той. Съ Русия вече не сме добрѣ. Царъ Александъръ не иска вече да ме слуша. Нѣщо повече. Той ме докачи. Вие знаете, че той отказа да ми даде за жена сестра си Екатерина Павловна. Искане да ми се мѣси въ работитѣ, когато азъ се разпореждамъ съ държавитѣ въ Европа. А най-главно, защото царъ Александъръ пуска въ своитѣ пристанища английски търговски кораби, когато азъ бѣхъ го задължилъ да прѣкъсне всѣка търговия между Русия и Ан-